

Aštuntasis dešimtmetis Vaikas

— Patylėk, prašau. Neverkšlenk.

— Bet... bet ji mane nuskriaudė. Aš noriu grįžti pas kitą mamytę.

— Ššš, ššš. Ir aš noriu. Jei būsime geri, ji mūsų neskriaus. Privalai pasistengti būti labai labai geras.

Vaikas dar stipriau įsiverkė.

— Nebegaliu būti geras. Aš taip išalkau.

Žagt... žagt.

— Baik žagsėti. Tu ją supykdysi.

Apsikabinusi smulkutį, sulysusį savo brolio dvynio kūnelį, įsistebeilijau į juodumą. Čia labai tamsu. Kai mamytė prieškambaryje išjungė šviesą, net mažytis plyšelis palei spyną išnyko. Atsirėmiau į dulkių siurbį, norėdama kur nors priglausti galvą, bet tokia atrama mano kaulėtam kūnui buvo per kieta. Jutau, kaip ėmė dilgčioti nutirpusi ranka, į kurią rėmėsi broliuko galva.

Neįstengiau pajudėti. Didesnis žmogus berniuko kūnelį, ko gero, jaustų nelyg pūką, bet man jis atrodė nepakeliamai sunkus.

Staiga tiesiai priešais nosį voratinklio gija nusileido voras ir aš suklykiau. Išsigandęs brolis išsprūdo iš mano glėbio, ir jo galva garsiai bumbtelėjo į sieną. Dabar jau rėkėme abu.

Ankštoje prieškambario spintoje mudu kurtinamai spiegame. Vienas nesuprato, ko tas kitas spiegia. Negalėjome vienas kito nuraminti. Abu vienodai nenutuokėme, kada baigsis šis siaubas.

Ir tada... spragtelėjo atrakinama spyna.

Kerė King delnais užsispaudė ausis. Ar tie du kada nors apsimins? Tai rauda, tai zirzia, tai klykia. Maži žiurkiūkščiai. O šitiek ji stengėsi. Atsisakė vaistų, liovėsi gėrusi. Pasidarė tokia, kokia iš tiesų net nėra. Ir viskas dėl šitų. Kad galėtų susigrąžinti. Jai teko pasistengti. Ypač po to, kai iš jos buvo atimti kiti. Ji taip atkakliai dėl jų kovojo.

— Čiaupkitės!

Moteris atsikimšo viskio butelį ir prisipylė stiklinaitę. Nurijus du gurkšnius venas užliejo šiluma. Daug geriau. Bet juos vis tiek girdi. Dar gurkšnis.

— Gana!

Išlėkusi iš virtuvės, kumščiu trinktelėjo per spintos duris.

— *Liečiau užsičiaupti! Išgirsiu dar vieną žodį — abu nudėsiu! — pagrasino.*

Atsirėmusi į baltas spintos duris, iš įsiūčio tankiai kvėpuodama įsiklausė, stengdamasi dar ką nors išgirsti, be savo besidaužančios širdies. Vaikai vis dar sriūbauja, bet dabar jau tyliau. Verkšlena.

— *Ačiū Dievui, — atsiduso. — Pagaliau ramybė.*

Sunkiai vilkdama kojas per lipnias, purvinas, trupiniais nubarstytas grindis, moteris grįžo į virtuvę. Sustojusi prie užsikimšusios kriauklės, pažvelgė pro aptaškytą langą ir į burną įsimetė LSD tabletę. Jai žūt-būt reikia parūkyti. Iš sijono kišenės išsitraukusi mažytį maišelį su žole, pasidarė suktinę ir prisidegusi paskubomis du kartus užsitraukė.

Staiga sulinko keliai. Priešais save ji matė du langus... o gal tris? Duoninė nušuoliavo per suolą, o šluota melste meldė būti pašokdinta.

Nusijuokusi moteris uždegė žvakę. Ar žolė šį kartą tokia gera, ar taip įdomiai veikia LSD? Atsigrėžusi čiupo viskį ir gurkštelėjo tiesiai iš butelio. Jau nebeatrodė toks bjaurus. Moteris atsivertė šalia besimėtančią knygą ir iškart užvertė. Nepajėgė prisiminti, kada pastarąjį kartą skaitė, bet ši, regis, buvo visai nebloga. Patiko iliustracijos. Dabar tie maži piešinėliai iš jos šaipėsi.

Triukšmas prieškambarėje nutilo, ir moteris išgirdo, kaip užgiedojo angelai. Čia pat, virš galvos, įsitaisę ant minkštučių baltų debesėlių palei virtuvės lubas. Jie atrodė tokie meilučiai. Tai ne tie nenaudėliai

dvyniai, iščiulpę visą sveikatą. Na, bent jau pavyko atsiimti. Iš tos globėjos. Kokia nesąmonė. Ta moteris net nenučiuokia, kaip auginti vaikus.

— Sveiki, mažyčiai angelėliai, — užsuokė luboms visa oktava aukštesniu balsu. — Ar atskridote užčiaupti tų žiurkiūkščių?

O tada išgirdo klyksmus. Sutrikusi susiraukė ir suskato dairytis po virtuvę. Angelai pradingo.

Kerė King vėl siurbtelėjo viskio, keletą kartų užsitraukė suktinės ir čiupo medinį šaukštą. Išlėkdama iš virtuvės nepastebėjo, kaip pakeliui nušlavė ant žemės žvakę ir butelį.

— Tuoj jūs man paverksit. Padėk man, Dieve, tuoj aš jums parodysiu.

PIRMA DIENA

2015 M. SPALIO PRADŽIA

Vakare mokytis geriausia. Vyno taurė po ranka, rami muzika iš telefono, pusiau nuleistos žaliuzės, tamsoje skendintys laukai už namo. Šviesa atsispindėjo nuo stiklo, ir ji matė viską aplink. Viena su savo knygomis. Nuosavuose namuose. Saugi.

Marianai Rasel teko pripažinti, kad socialiniai mokslai nebuvo geidžiamiausias pasirinkimas, bet genealogijos paskaitos labai patiko. Visa kita jos kvailai galvai buvo per daug sudėtinga. Kad ji kvaila, visą laiką tvirtino Arturas ir kone įtikino. Visgi ji žinojo, kad tai netiesa.

Pati sau nusišypsojusi, į burną įsimetė dvi tabletes, užgėrė vynu ir prisidėgė cigaretę. Kai teismas uždraudė sutuoktiniui prie jos artintis, Mariana vėl ėmė kabintis į gyvenimą. Padėjo ir darbas prekybos centre dvidešimt penkias valandas per savaitę. Be to, jai liko jūdviejų automobilis. Tas šunsnukis prarado vairuotojo pažymėjimą, tad dėl mašinos labai nesidraskė. Taip pat pavyko įtikinti mamą perrašyti Marianai namą, o ją pačią apgyvendinti bute. Kad po kojomis nesipainiotų. Ir dar Mariana studijavo. Turėjo vyno ir tablečių.

Laukujės durys atsidarė ir garsiai užsitrenkė.

— Ema, čia tu? — per petį šūktelėjo Mariana.

Regis, pats metas rimtai pasikalbėti su dukra. Sulaukusi septyniolikos Ema liovėsi paisiusi susitarimo, kada turėtų grįžti namo. Moteris dirstelėjo į laikrodį. Dar net ne devynios.

Mariana gurkštelėjo vyno.

— Kur buvai?

Atsakymo neišgirdo. Kad ir kiek košės prisivirdavo, Ema nenusileisdavo. Ar ši bruožą paveldėjo iš tėvo? Ne, bet Mariana puikiai žinojo, iš kur jis.

Stodamasi atsisuko į duris. Taurė iškrito iš rankos.

— Tu!

Karnmoras buvo ramus Ragsmalino priemiestis. Kadaisė pro čia driekėsi pagrindinis kelias, bet nutiesus aplinkkelį juo važinėjo tik vietos gyventojai ar šio kelio vis dar nepamiršę, aplenkti spūstis norintys vairuotojai. Namai Karnmore stovėjo kas penki šimtai metrų, o gatves apšvietė tik kas trečias žibintas. Tą naktį, kai pylė lyg iš kibiro, priemiestis atrodė niūrus ir apleistas. Medžiai nuo lietuje permirkusių šakų barstė paskutinius lapus, o juoda žemė buvo pavirtusi pažliugusia marmalyne.

Kai detektyvė inspektorė Lotė Parker ir detektyvas seržantas Markas Boidas atvyko į nusikaltimo vietą, ši jau buvo aptverta policijos juosta. Smalsiems žioplinėtojams vaizdą užstojo priešais namą palikti du patrulių automobiliai. Ir jei ne policijos keliamas šurmulyš, aplink būtų tylu ramu.

Lotė dirstelėjo į Boidą. Kolega papurtė galvą. Seržantas buvo daugiau nei šešių pėdų ūgio, lieknas ir raumeningas. Jo plaukai, kadaisė juodi, nūnai išmarginti žilomis sruogomis, virš kiek atlėpusių ausų buvo trumpai nukirpti.

— Nagi, — paragino ji, — eime į vidų. Kaip nekenčiu tokių naktinių iškvietimų.

— O aš nekenčiu buitinių konfliktų, — burbtelėjo Boidas, pasistatydamas palto apykaklę.

— Gal čia įsilaužimas. Arba nenusisėkęs apiplėšimas.

— Įmanoma bet kas, kol tiek mažai žinome, bet Marianos Rasel sutuoktiniui Arturui prieš metus teismas uždraudė prie jos artintis, — lietuje permirkusiame popieriaus lape perskaitė Boidas. — Vyras jau du kartus šio draudimo nepaisė.

— Vis tiek nebūtinai čia buvo jis. Pirmiausia reikia apžiūrėti nusikaltimo vietą.

Lotė stipriau susisiautė juodą pūkinę striukę. Ji vylėsi, kad ši žiema nebus tokia šalta kaip pernykštė. Spalį oras paprastai būna gražus, bet dabar buvo paskelbtas oranžinės spalvos audros pavojus, o

sinoptikai gąsdino, kad bet kurią akimirką jis gali pasikeisti į aukščiausią — raudoną. Kadangi Ragmaliną iš visų pusių supo ežerai, čia galėjo kilti ir potvynis, o Lotei per pastarąsias dvi savaites lietus jau spėjo gerokai įknyti.

Pašnairavusi į automobilį ties įvaža, ji priėjo prie namo. Durys buvo atviros, bet įėjimą saugojo uniformotas pareigūnas. Jis linktelėjo atpažinęs Lotę Parker.

— Labas vakaras, inspektore. Vaizdas tikrai baisus.

— Aš jau tiek mačius lavonų, kad abejoju, ar dar kas galėtų sukristi.

Lotė iš kišenės išsitraukė porą apsauginių pirštinių ir pūstelėjo į vidų, kad ant drėgnų rankų galėtų lengviau užsimauti. Tada iš rankinės išsiėmė porą vienkartinių antbačių.

— Kaip jis pateko į vidų? — paklausė Boidas.

— Durys neišlaužtos, gal turėjo raktą, — balsu svarstė Lotė. — Tik mes dar nežinome, ar tai buvo „jis“.

— Arturui Raselui uždrausta prie jos artintis, todėl kažin ar turėjo raktą.

— Boidai... gal leisi man apžiūrėti? — Pasilenkusi Lotė stebėjo kruvinus pėdsakus, vedančius per visą koridorių iki pat tos vietos, kur stovėjo ji. — Išeinant išmindžiotas kraujas.

— Išmindžiota pirmyn atgal, — rodydamas į pėdsakus, pataisė inspektore Boidas.

— Užpuolikas grįžo prie durų kažko patikrinti ar norėdamas ką nors įleisti?

— Nusikaltimo vietos tyrėjai nustatys. Žiūrėk, kur eini.

Atsargiai žingsniuodama siauru koridoriumi Lotė rūščiai dėbelėjo į Boidą. Koridorius vedė į mažytę, senoviškai įrengtą virtuvę, nors remontas, regis, čia darytas visai neseniai. Tarpduryje Lotė paširpo išvydusi atsivėrusį vaizdą. Šį kartą apsidžiaugė, kad Boidas čia pat, už nugaros. Atrodė keista, bet jautėsi esanti tikras žmogus tokio nežmoniško žiaurumo akivaizdoje.

— Tai bent kova, — nusistebėjo detektyvas seržantas.

Medinis stalas apverstas aukštyn kojomis. Šalia gulėjo dvi nu-

sviestos kėdės, viena iš jų be trijų kojų. Ant grindų mėtėsi knygos ir popieriai, ten pat atsidūrė ir telefonas su nešiojamuoju kompiuteriu. Abiejų prietaisų ekranai sudaužyti, jie atrodė tarsi sutrypti. Regis, viskas, kas įmanoma, virtuvėje buvo nusviesta ant grindų. Spintelių durelėmis varvėjo konservuotų padažų ir sriubos tiškai, o iš čiaupo į plautuvę šniokštė vanduo.

Nukreipusi žvilgsnį nuo žūtbūtinės grumtynes liudijančio chaoso, Lotė apžiūrėjo lavoną. Kūnas veidu žemyn gulėjo kraujo klane. Trumpi rudi plaukai styrojo susivėlę aplink kruviną žiojinčią žaizdą, joje pro prakirstą kaukolę matėsi smegenys. Dešinė koja, taip pat kairė ranka nenatūraliai styrojo atsikišusios į šalis. Sijonas perplėštas, raudonos palaidinės nugara sudraskyta.

— Ant nugarkaulio matyti sumušimai, — prabilo seržantas.

— Žvėriškai sumušta, — sukuždėjo Lotė. — Ar čia vėmalai? — paklausė išvydusi telkšančią balą sau prie pat kojų.

— Marianos Rasel dukra... — užsiminė Boidas.

— Ne. Ji negalėjo įeiti į namus. Pamiršo pasiimti laukųjų durų raktus, o nuo galinių apskritai neturėjo. Šūktelėjo motinai pro laiškų plyšį duryse. Paskui apibėgo namą prie galinių durų. O tada nusigavusi pas bičiulę iškvietė pagalbos tarnybas. Taip teigiama ataskaitoje.

— Jei mergina nebuvo įėjusi į vidų, tuomet čia savo skrandžio turinį paliko kuris nors iš mūsų, — nusprendė Boidas.

— Nebūtina čia visko pasakoti, pati matau.

Lotė norėjo pirštais persibraukti per plaukus, bet prisiminė, kad mūvi gumines pirštines.

— Kur dabar dukra?

— Ema? Pas kaimynę.

— Vargšėlė. Kai visa tai pamatė...

— Bet ji nematė.

— Ataskaitoje parašyta, kad Ema pažvelgė pro galinių durų stiklą, Boidai. Ir pamatė tiek, kad visą likusį gyvenimą nebegalės sumerkinti akių.

— O kaip *tau* pavyksta? Juk tiek visko darbe prisižiūri. Suprantu, kad kišu nosį ne į savo reikalus, bet kaip tu su viskuo tvarkaisi?

— Dabar visai netinkamas metas apie tai kalbėtis.

Lotei nepatiko, kad Boidas taip įkyriai kamantinėja. Juk jau pakankamai apie ją žinojo.

Įžengusi į virtuvę Lotė suvokė, kad jie gali dar labiau sugadinti įkalčius nusikaltimo vietoje, kurią prieš tai apžiūrėjo pirmieji atvykę pareigūnai.

— Ar nusikaltimo vietos tyrėjai jau pakeliui?

— Atvažiuos už kokių penkių minučių, — atsakė Boidas.

— Pamėginkime įsivaizduoti, kas čia nutiko.

— Sutuoktinis įsilaužė į...

— Jėzau Kristau, Boidai! Gal jau liausiesi? Mes nežinome, ar sutuoktinis.

— Aišku, kad jis.

— Gerai, tarkime, sutinku. Tuomet kyla esminis klausimas — kodėl? Kas jį privertė taip pasielgti? Prieš metus jam buvo uždrausta artintis prie žmonos, o dabar staiga pašėlo? Kodėl šianakt?

Lotė susimąščiusi prikando lūpą. Kažkas čia ne taip. Bet ji niekaip negalėjo suprasti kas. Bent jau kol kas.

— Ar nustatyta, kur dabar Arturas Raselas?

— Apie jį jokių žinių. Patikros punktai informuoti. Patruliai žino mašinos numerius. Sistemoje nurodyta, kad jam uždrausta vairuoti, bet mašinos prie namų nėra, todėl galima daryti prielaidą, jog jis šiuo automobiliu ir pasišalino. Mes jį surasime, — galiausiai pareiškė Boidas.

— Jei tavo hipotezė teisinga, tuomet kam priklauso automobilis, stovintis prie namo?

— Kaip tik dabar tikrinama registracija.

Išgirdusi už nugaros šurmulį, Lotė atsisuko. Už dviejų žingsnių nuo jos, kiek palinkęs į šoną dėl sunkaus lagamino su ekspertizei reikalingomis priemonėmis, stovėjo Džimas Makglinas, nusikaltimo vietos tyrėjų komandos viršininkas.

— Judu kartais neplanuojate artimiausiu metu trauktis iš pareigų? — paklausė jis.

Lotė prisiglaudė prie sienos, leisdama jam praeiti.

— Ne, kodėl turėtume?

— Regis, kur judu, ten ir mirtis. Pabūkite koridoriuje, kol leisiu įeiti.

Grieždamą dantimis Lotė prisivertė neatsikirsti ir nuryti žodžius, kurie jau sukosi ant liežuvio galo. Ji palaukė, kol Makglino komanda išdėliojo pėdos dydžio plieninius žymeklius, kad kas nors ko nors nusikaltimo vietoje nenumestų. Lotė matė, kaip Boidas ranka persibraukė per lūpas ir žandikaulį tvardydamasis, kad ko nors neleptelėtų. Priglaudusi pirštą prie lūpų, ji davė ženklą tylėti.

— Ir kas jis manosi esąs? — Lotei į ausį sukuždėjo Boidas.

— Šią akimirką pats geriausias mūsų draugas, — atsakė ji.

Abu stovėjo tylėdami ir stebėjo, kaip tyrėjai nusikaltimo vietoje renka įkalčius. Po dvidešimt penkių minučių atvyko Džeinė Dor, teismo medicinos patologė, ir Makglinas pagaliau atvertė kūną.

Ir tik tada Lotė suvokė, kas jai iki tol nedavė ramybės. Nužudytoji negalėjo būti Mariana Rasel. Čia buvo daug vyresnė moteris.

— Kas ji, po galais, tokia? — apstulbo Boidas.

3

— Buku daiktu praskeltas pakaušis.

Džeinė Dor nusirengė apsauginį kombinezoną ir įkišo į popierinę maišelį, kurį padavė asistentė. Nors patologės ūgis tebuvo penkios pėdos, trūkumą su kaupu kompensavo patirtis.

— Paieškokite ginklo, tada galėsiu nustatyti, ar juo padaryta žaizda.

— Gal numanai, koks tai galėtų būti daiktas? — paklausė Lotė.

— Kietas, suapvalintu galu.

— Dar ką nors galėtum pasakyti? — kiek įmanoma dalykiškiau paprašė Lotė. — Mums reikia nustatyti jos tapatybę.

— Ne, net neįsivaizduoju, kas tokia auka. Skrodimą pradėsiu aštuntą rytę. Galbūt kūnas mums ką nors atskleis. Užsuk pasižiūrėti.

— Būtinai. Ačiū.

Lotė akimis palydėjo patologę, kuriai virš galvos didelį skėtį išskleidė prie durų pasitikęs vairuotojas.

— Ant laiptų turėklų kabo moteriškas lietpaltis. Jis drėgnas, — pasakė inspektorė Boidui, kai šis išėjo pro laukujes duris.

Detektyvas seržantas pridėgė dvi cigaretes ir vieną ištiesė Lotei.

— Ir ką?

Lotė užsitraukė cigaretę. Šiaip ji nerūkė, tik kai Boidas pasiūlydavo parūkyti kartu. Dabar praverstų ir pora degtinės taurelių, pamane. Ji jau daug kartų bandė visai atsisakyti alkoholio, bet pastaraisiais mėnesiais nejučiomis ir vėl grįžo prie senų įpročių. Giliai porąkart įtraukusi, iškosėjo debesį dūmų.

— Tarkime, ši moteris užsuko į svečius ir sutrukdė įsilaužėliui. O čia turbūt jos lietpaltis, — balsu svarstė Lotė.

— Ne pats tinkamiausias vakaras lankytis svečiuose, — pastebėjo Boidas.

— Rankinės nėra. Nėra nieko, kas mums padėtų suprasti, kas ji.

— Kas nors ją tikrai pažįsta.

— Ir kur Mariana Rasel? Dukra sakė, kad mama buvo namuose, kai ji išėjo pas draugę.

— Kur gyvena jos draugė?

— Gretimame name.

— Maždaug už mylios nuo čia, — tarė Boidas.

— Jau greičiau už kokių penkių šimtų metrų, — pataisė Lotė.

— Lauke tamsu ir šlapia. Kodėl ji leido savo dukrai vienai eiti namo?

— Emai Rasel septyniolika.

Lotė pirštais suspaudė nuorūką ir ištiesė Boidui. Vyras abi nuorūkas įsikišo į cigarečių pakelį.

— Privalome surasti Marianą Rasel, — tarė inspektorė.

— Kirbis jau ieško.

— Apsidairykime galiniame kieme.

— Paprašysiu Makglino įjungti šviesą lauke, — tarė Boidas, vėl grįždamas į namo vidų.

Nors lietus aprimo, Lotei vis tiek teko aplink namą žirglioti per balas. Pastatas, regis, perdarytas iš ūkininko trobos, bet senojo ūkio akivaizdžiai nebelikę. Sklypo ribas, kiek užgriebė akys, juosė plati gyvatvorė, nors, aišku, tamsoje Lotė toli negalėjo matyti.

Vos tik ji įžengė į kiemą, blykstelėjo lauko žibintas, viską aplink nušviesdamas šiltais gintaro atspalviais.

— Dieve šventas! — šūktelėjo Lotė.

Boidas išėjo pro galines duris.

— Ką suradai?

Ant žemės prie pat durų gulėjo beisbolo lazda, nuo kurios lietus jau beveik nuplovė kraują. Šalia mėtėsi juodas senamadiškas odinis rankinukas prasegta žalvarine sagtimi, o aplink ant grindinio trinelių buvo išsibarstęs jo turinys.

— Štai ir ginklas, — pareiškė Boidas. — Regis, kažkas skubėjo.

— Ir jeigu čia ne Marianos rankinė, tuomet ji priklauso aukai virtuvėje.

Lotė pasilenkė ir pirštinėta ranka ant pažliugusios žemės atsargiai apvertė plastikinę kortelę.

— Kraujo donoro kortelė. Tesos Bol vardu, — perskaitė ji.

Kažkur giliai pasąmonėje šis vardas jai pasirodė girdėtas, bet Lotė neabejojo, kad nepažįsta jokios Tesos Bol.

— Ir ką čia nusikaltimo vietoje išdarinėjate? — riktelėjo tarpduryje netikėtai išdygęs Makglinas. — Nieko nelieskite. Pirmiausia man reikia viską nufotografuoti.

Jis paliepė savo komandai pastatyti kieme palapinę.

— Gerai jau gerai, — stodamasi burbtelėjo Lotė. — Nervus į konservus, — dar pašnibždomis pridūrė.

Kai Makglinas priėjo arčiau, Lotė pasitraukė į šoną ir nusekė paskui Boidą aplink namą.

— Mums reikia pasikalbėti su Ema, — pareiškė ji.

— Tau reikia nusiraminti, — atkirto Boidas.

— Būtinai, kai tik surasiu, kas nužudė tą senutę.

Ilgį Emos Rasel plaukai draikėsi ant pečių. Lotė pastebėjo, kad Ema ją sekioja akimis pro savo akinius kukliais rėmeliais. Merginai už nugaros stovėjo moteris.

— Bernė Keli, — tarė ji. — Prašom sėstis.

— Ačiū, kad pasirūpinote Ema, — padėkojo Lotė, įsitaisydama ant sofos.

Pristačiusi Boidą ir pati prisistačiusi, pridūrė:

— Kai tik susitarsiu dėl detalių, jums bus paskirtas pagalbos šeimai pareigūnas. Ar gali su mumis pasikalbėti, Ema?

Mergina sėdėjo krėsele, rankas sunėrusi ant džinsais aptemptų kojų, ir pirštais sukinėjo nosinaite. Ema linktelėjo.

Svetainė atrodė maža ir niūri, užgriozdinta baldais ir įvairiausiais niekučiais. Židinyje liepsnojo ugnis, ir Lotei pasirodė, kad nuo karščio šio kambario sienos dar labiau susitraukė. Aromatinė lempa kampe, deja, dūmų smarvės neišskleidė.

— Žinau, kad patyrei siaubingą šoką, — tarė Lotė, — bet mums labai svarbu kiek įmanoma greičiau su tavimi pasikalbėti.

— Gerai, — sukuždėjo Ema.

— Pradėkime nuo to: ar pažįsti Tesą Bol? — paklausė Lotė.

Per pastarąsias penkiolika minučių pagal rankinėje surasto vairuotojo pažymėjimą jiems pavyko nustatyti aukos tapatybę, o registracijos numeriai patvirtino, kad prie namo paliktas automobilis irgi priklausė aukai.

— Ji mano močiutė, — atsakė Ema, pakeldama galvą.

— Tavo močiutė?

Lotė atsisuko į Boidą. Šis išsitiesino suklušęs.

— O Dieve! — šūktelėjo Ema. — Ten buvo ji, tiesa? Ten ji gulėjo... ant virtuvės grindų. Kas galėjo šitaip pasielgti?

— Man labai gaila. Nežinojau, — prisipažino Lotė, mintyse save koneveikdama. — Ar gali pasakyti, ką ten matei?

— Aš... aš net nežinau.

Emos skruostais ėmė plūsti ašaros. Ji nusiėmė akinius, nosinaitės skutais pavėlė stiklus ir gūžtelėjusi nuo savo peties numetė Bernės ranką.

— Ar tikrai gali su mumis apie tai kalbėtis? Apgailestauju, kad galbūt tau atrodome nejautrūs, bet privalome tučiuojau imtis veiksmų.

Lotė pajuto, kaip Boidas niuktelėjo alkūne į šoną. Inspektorė truputėlį pasislinko, tik, deja, ant sofos vietos vis tiek daugiau neatsirado.

— Privalote surasti mano mamą.

— Jos jau ieško policija. Gal žinai, kur ji galėtų būti?

— Ne.

— Nesvarbu. Ema, man reikia tavo pagalbos, kad suprasčiau, kas nutiko.

— Ema nustebusi išpūtė akis.

— Aš nieko nežinau.

— Papasakok apie šį vakarą. Pradėk nuo pat pradžių.

— Ar tikrai turime dabar viską aptarinėti? — paklausė Bernė, dar kartą uždėdama delną Emai ant peties.

— Aš tik stengiuosi išsiaiškinti, kas nutiko tavo močiutei ir kaip surasti tavo mamą, — Emai paaiškino Lotė. — Galbūt prisiminsi kokias nors nereikšmingas smulkmenas, kurios mums gali praversti. Ar gerai?

Lotė nuleido galvą, norėdama pažvelgti merginai į akis.

— Ema prabilo, iš lėto rinkdama žodžius.

— Namu grįžau iškart po pamokų ir nuėjau į savo kambarį. Paruošiau namų darbus. Girdėjau, kad apie penktą mama parėjo iš darbo. Šeštą ji mane pakvietė vakarienės. Valgėme lazaniją iš parduotuvės. Skonis buvo šlykštus, bet vis tiek valgiau, kad mama nenusimintų. Pasakė, kad jai reikia pasimokyti toms savo kvailoms paskaitoms. Užuominą supratau, pasidariau puodelį kavos ir kelias minutes pasėdėjau svetainėje. Paskui man paskambino Nataša ir atėjau čia. Kartu pažiūrėjome televizorių. Daugiau nieko nedariau.

— Kelintą išėjai namo? — paklausė Lotė ir dirstelėjo į Boidą, norėdama įsitikinti, kad jis viską užsirašinėja.

— Mama liepė grįžti iki devynių, bet man atrodo, kai grįžau, jau buvo po pusės vienuoliktos. Dažniausiai ji nepyksta, kai užtrunku, jei tik žino, kur esu. Niekaip negalėjau rasti savo rakto. Dėl to niekada nekyla bėdų, nes mama vakarais visada namuose... — Emos balsas užlūžo ir ji pažvelgė į Lotę. — Kur ji dabar?

— Šiuo metu tai ir bandome išsiaiškinti, — atsakė Boidas.

— Kodėl jūs jos neieškote, tik sėdite čia ir uždavinėjate kvailus klausimus? — Ema nuleido galvą. — Atsiprašau.

— Suprantu, kad esi nusiminusi, Ema, — ištiesusi ranką, Lotė palietė merginos pirštus.

Ema įsikibo jai į ranką.

— Prašau, raskite mano mamą.

Suspaudusi merginos pirštus, Lotė klausinėjo toliau:

— Suprantu, kad tau skaudu apie tai kalbėti, bet gal papasakosi, ką darei grįžusi namo?

Ema patraukė ranką, šniurkštelėjo ir pasitrynė nosį.

— Paskambinau skambučiu prie durų. Niekas neatidarė. Nuėjau prie galinių durų. Žvilgtelėjau pro stiklą durų viršuje. Pamačiau... pamačiau...

— Viskas gerai, — pabandė ją nuraminti Boidas.

— Visai ne! Iš kur jums žinoti? Vaizdas buvo siaubingas, pamačiau ant virtuvės grindų gulinčią moterį. O dabar jūs sakote, kad ten mano močiutė. Kas su ja taip pasielgė? Kas ją nužudė? Ir kur mano mama?

Iš tikrųjų kur, susimąstė Lotė.

— Vadinasi, į vidų nebuvai užėjusi? — pasitikslino Boidas.

— Jūs gal kurčias ar ką? Neturėjau rakto. Negalėjau įeiti į vidų. — Ema piktai blykstelėjo akimis. — Aš pamačiau... kūną ant grindų. Daugiau nieko nemačiau. Lauke lijo ir buvo tamsu. Nubėgau atgal pas Natašą. O tada paskambinau pagalbos telefonu.

— O kodėl nepaskambinai savo telefonu prie namų? — paklausė Boidas.

— Apie tai net nepagalvojau. Buvau išsigandusi, todėl tiesiog pabėgau.

Nosinaitė virto konfeti ir pažiuro ant gėlėto kilimo.

— Stovėdama prie galinių durų, tikrai nieko nematei? Kokie nors daiktai nesimėtė ant žemės? — bandė užvesti ant kelio Lotė.

— Buvo tamsu. Nieko nemačiau.

— Žinau, kad neturėjai rakto, bet ar trūkteleėjai už galinių durų rankenos? Patikrinai, ar jos atrakintos?

— Ne... Net nepagalvojau. Kažkodėl man pasirodė, kad jos užrakintos, bet rankenos netraukiau. O Dieve, gal močiutė dar buvo gyva, ir aš ją galėjau išgelbėti.

Ema susirietė, rankas susinėrusi ant krūtinės, ir graudžiai sukūččiojo.

— Tu jau nieko nebegalėjai padaryti, Ema, — ir vėl ištiesusi ranką pasakė Lotė. — Gerai, kad iš ten pabėgai.

Aš ją dar labiau išgąsdinau, suvokė Lotė. Mergina į ją stebeilijo paklaikusiomis akimis. Jei viduje tokia pat trapi kaip išoriškai, daugiau įtampos neišlaikys.

— Ar jis ten manęs laukė?

— Ne, mieloji. Jo ten tikrai nebuvo. Bet mums reikia paimti tavo pirštų atspaudus ir DNR pavyzdį, kad galėtume atmesti kaip įtariamąją. Iš baimės Emos akys išsiplėtė.

— Kam jums reikia mano DNR? Aš nieko nepadariau.

— Tokia tvarka, — atsakė Lotė ir pridūrė švelnesniu balsu: — Man regis, dabar tau reikėtų pailsėti.

— Kaip galiu ilsėtis, jei prieš akis matau tik... tik...

Palinkusi arčiau, Bernė Keli spustelėjo merginai alkūnę.

— Pasistenk taip nesinervinti.

— Žinau, kaip tau nelengva, Ema, — pasakė Lotė, — todėl esu dėkinga, kad su mumis pasikalbėjai. Labai mums padėjai. Štai mano vizitinė kortelė su telefono numeriu. Paskambink, jei dar ką nors prisiminsi.

— Tik suraskite mano mamą, — mergina pasikūčiodama apsipylė ašaromis.

Prie durų Lotė dar kartą atsigrėžė.

— O kaip tavo tėtis? Kada pastarąjį kartą jį matei?

Akivaizdžiai sumišusi iš nuostabos Ema pažvelgė tiesiai į akis.

— Mano tėtis? Juk nemanote, kad tai padarė jis?

— Tikrai ne. Tiesiog privalome visus patikrinti. Kur jį galėtume rasti?

Papurčiusi galvą Ema gūžtelėjo.

— Net neįsivaizduoju kur.

Lotė susižvalgė su Boidu. Jai labai norėjosi tęsti Emos apklausą, bet tarpduryje staiga išdygo kita mergina. Inspektore nusprendė, kad aukšta, liekna mergina į uodegą surištais raudonais plaukais greičiausiai bus Nataša.

Bernė Keli palydėjo abu detektyvus prie laukųjų durų.

— Manau, Emai būtina pailsėti, ar ne, inspektore?

— Taip, žinoma. Bet jei prisimins dar ką nors, iškart su manimi susisiekite. — Lotė ištiesė dar vieną vizitinę. — Kaip minėjau, jums bus paskirtas pagalbos šeimai pareigūnas, — pridūrė ji.

— Visai nebūtina. Aš ja pasirūpinsiu. Kaip rūpinausi iki šiol.

— Ką norite tuo pasakyti?

Ant galvos Lotė užsitraukė gobtuvą, bandydama apsisaugoti nuo pliaupiančio lietaus.

— Vargšėlė Ema. Kai ji ne mokykloje ir ne viešbutyje, kur po pamokų dirba, būna čia, su Nataša. Nemanau, kad Marianai viskas gerai po... na, žinote...

— Ne, nežinau.

— Po tų reikalų su Arturu.

— Ar turite omenyje draudimą artintis prie žmonos?

Lotei pasidarė smalsu, kur link krypsta šis pokalbis.

— Taip, ir apie kitus dalykus.

— Ponia Keli, ar galime dabar su jumis pasikalbėti?

— Man reikia pasirūpinti mergaitėmis. O be to, ir taip jau per daug prišnekėjau, — Bernė Keli tarpduryje apsigrėžė.

Lotė ją sustabdė suėmusi už rankos.

— Tikrai nepapasakojote visko, ką galėtumėte. Emos močiutė nužudyta, mama pradingo, o mes net nenutuokiame, kur Arturas Raselas. Ar žinote, kur galėtų būti Mariana?

— Ne. Apgailestauju.

— Mums praverstų bet kokia jūsų pagalba.

— Aš nieko nežinau.

Moteris jau vėrė duris. Lotei šmėstelėjo mintis, kad reikėtų į tarpdurį įkišti koją, bet apsigalvojo, nusprendė verčiau ją apklausti rytoj.

— Žinote daug daugiau, nei jums atrodo. Atvažiuokite rytoj į nuovadą. Ten ir užrašysime jūsų parodymus. Ar dešimta valanda tinka?

— Man reikia pasirūpinti mergaitėmis.

— Pas jus atvyks pagalbos šeimai pareigūnas. Lauksiu jūsų dešimtą ryte.

5

Sėlindama laiptais į viršų Lotė sukluso. Nė garselio. Ačiū Dievui. Įsmuko į savo kambarį ir tyliai uždarė duris. Net nenusivilkusi striukės sudribo ant lovos ir išsekusi atsiduso. Kai per trumpą pasitarimą nuovadoje buvo suburta tyrimo komanda ir Lotė nusprendė, kad laikas pailsėti, Boidas ją parvežė namo. Nors grupė buvo pasirengusi tęsti tyrimą ryte, Marianos Rasel policijai teks ieškoti visą naktį.

Lotė nenorėjo miego. Mintys galvoje virte virė. Beliko tikėtis, kad nusikaltimo vietos tyrėjai suras ką nors, nuo ko būtų galima pradėti, bet kol kas svarbiausia — rasti Marianą Rasel ir jos vyrą. Tada Lotei gal pavyktų suprasti, kas iš tiesų nutiko tuose namuose.

— Šūdas, — nusikeikė moteris, pašokdama nuo lovos. Striukė buvo kiaurai šlapia. Ją nusivilkusi ant antklodės pamatė šlapią dėmę. — Tik to man betruko.

Nuo Adamo lovos pusės pakėlusi „Argos“ parduotuvės katalogą, numetė jį ant spintelės. Sunkus albumas padėjo jai įsivaizduoti, kad lovoje šalia kažkas guli, pasijausti, kad miega ne viena. Kartais tokios smulkmenos naudingos. Pakračiusi antklodę, Lotė ją apvertė taip, kad šlapia dėmė būtų apačioje, Adamo pusėje. Jis neprieštaraus.

Jis miręs. Pakėlusi katalogą, ketino jį vėl padėti į lovą, bet stabelėjo. Ketveri metai — pakankamai ilgas laikas gedėti. Nors ašaros smaugė gerklę, nusprendė katalogą pakišti po lova. Ketveri metai *ištis* ilgas laiko tarpas, bet jūdviejų su Adamu gyvenimas Lotės prisiminimuose vis dar buvo ryškus tarsi vakardiena. Sunki vienatvės našta vėl užgulė pečius. Susigraudinusi moteris nusirengė drėgnus drabužius, apsilviko senus marškinėlius ir įsitaisė lovoje.

Už sienos pasigirdo verksmas. Gretimame kambaryje prabudo Keitės kūdikis.

— Dieve šventas, nejaugi vėl, — sukuždėjo Lotė žiūrėdama į lubas.

Keitės žingsniai aidu atsimušė nuo sienų; jauna mama vaikštinėjo po kambarį, bandydama nuraminti kūdikį. Gal Lotei derėtų atsikelti ir pasisiūlyti padėti Keitei? Ne. Keitė atkakliai pati rūpinosi savo kūdikiu.

Laikrodis rodė be penkiolikos ketvirtą ryto. Pirštų galiukais barbendama sau per kaktą, Lotė bandė priversti smegenis panirti į miegą. Veltui.

Ji atsisėdo.

Atsidariusi stalčių prie lovos, net neįsijungusi šviesos, apgraiбомis susirado butelį. Keli gurkšneliai nepakenks. Tik padės užmigti. Gydomaisiais tikslais. Kurgi ne.

Pora paracetamolio tablečių, dar keli gurkšniai ir netrukus Lotė jau kietai miegojo.

Jis stebėjo, kaip detektyvė išlipo iš automobilio ir įžengė į savo namus neužsidedusi šviesos. Vyras detektyvas nuvažiavo.

Jis palaukė penkias minutes.

Miegamajame antrame aukšte įsižiebė šviesa ir už žaliuzių ėmė judėti šešėlis.

Palaukė dar penkias minutes, o tada paskambino telefonu.

Kaip ir kiekvieną naktį pastaruosius dešimt mėnesių.

Jausdamasis patenkintas, užvedė variklį ir nuvažiavo.

Aštuntojo dešimtmečio vidurys Vaikas

Jie mane čia užrakino ir išmetė raktą.

Sienos su manimi kalbasi, bet aš neįstengiu joms atsakyti.

Nežinau, kiek laiko jau aš čia. Ar tu žinai?

Dabar balsas sienoje nutilo.

Ar žinai, kiek laiko aš čia?

Tyla.

Man skauda pirštukus.

Pažvelgiau į suknelę, kuria mane apvilko.

Noriu pas savo broliuką.

Noriu savo drabužių.

Jie visi sudegė per gaisrą.

Per kokį gaisrą?

Kurį sukėlė tavo motina. O gal tu?

Aš nieko nepadariau.

Niekas man neatsako.

Ar balsai, kuriuos girdžiu, tik mano galvoje?

Pravirkau. Dideli vaikai neverkia.

Bet aš dar visai maža.

Mažus vaikus reikia matyti, bet nebūtina girdėti.

Noriu pas mamytę...

Bet ar tikrai?

ANTRA DIENA

Nauja diena. Bet šiaip nieko naujo. Lotei plyšo galva ir atrode taip, lyg kažkas jos burnoje būtų nakvojęs. Lovoje šalia gulėjo tuščias degtinės butelis, tarsi kažkieno palikta lėlė.

Iš nuovargio sunkiai vilkdama kojas, Lotė nuėjo į dušą, stengdamasi nežiūrėti į savo atvaizdą veidrodyje. Supainiojusi, į kurią pusę pasukti rankenėlę, ji net atšoko perlieta ledinio vandens.

— Po galais!

Tada pasuko rankenėlę į kitą pusę ir stovėjo prisiglaudusi prie stiklinės dušo sienelės, kol vanduo galiausiai sušilo. Palindusi po srove, Lotė užsimerkė ir iškvėpė, sau į nosį prisipurkšdama vandens purslų. Jausdamasi šiek tiek apsvaigusi, atsirėmė delnais į slidžias sienos plyteles ir pasilenkė, leisdama vandens srovei tykšti per stuburą.

Aš to nusipelniau, pamanė. Kvaiša. Visiška kvaiša.

Kai pagaliau sugrįžo jėgos, ji šampūnu ir kondicionieriumi išsitrinko plaukus, paskui išsiskalavo ir iš įkaitusios dušo kabinos išlipo į šaltą vonios kambarį.

Rankšluosčio, aišku, neatsinešė.

Skubėdama į kambarį jo pasiimti, dar pakeliui į durų staktą trinktelėjo kojos nykštį.

Štai kaip prasidėjo Lotės diena.

Prie lavoninės, kurią visi vadino Mirusijų namais, durų nuo galvos nusitraukusi gobtuvą, Lotė pirštais perbraukė sau per plaukus. Moteris puikiai žinojo, kad net vos vieną kartą paslydus nesunkiai galima nusiristi iki pat dugno. Ar ji nori vėl atsidurti toje duobėje? Ne. Bet vienas gurkšnis gali palengvinti skausmą. Arba tabletė, jei tik turėtų.

Visą naktį lietus nesiliaudamas pliaupė ir toliau negailestingai talžė priekinį automobilio langą, kol Lotė keturiasdešimt kilometrų vairavo iki Talamore įsikūrusio Teismo ekspertizės biuro. Vis dar

jausdamasi lengvai apsvaigusi, ji nuskubėjo lediniu koridoriumi, kuriame tvyrantis antiseptiko kvapas puikiai slėpė slogų mirties tvaiką.

Džeinė Dor jau buvo pradėjusi skrodimą ir vaikštinėjo aplink plieninį stalą, ant kurio gulėjo septyniasdešimtmetės Tesos Bol kūnas.

— Labas rytas, detektyve inspektore, — patologės balsas nuskambėjo energingai ir labai dalykiškai. — Jei neprieštaruji, aš tęsiu.

— Žinoma, — linktelėjo Lotė.

Apsivilkusi apsauginį kostiumą, ji įsitaisė ant aukštos kėdės prie nerūdijančio plieno stalviršio. Džeinė Dor darbavosi su savo komanda griežtai laikydama įprastos tvarkos: apžiūrėti, paliesti, pabaksnoti, paimti mėginių, aprašyti.

Kai visa patalpa, regis, ėmė suktis ratu, Lotė nekantraudama paklausė:

— Gal jau aiški mirties priežastis? Man atrodo, kad čia žmogžudystė.

Atsisukusi Džeinė Dor įbedė griežtą žvilgsnį.

— Abi puikiai žinome, kad mano darbe nespėiojama. Aš leidžiu kūnui pačiam papasakoti savo istoriją. Ir dirbti galiu tik su tuo, ką matau.

— Žinau, bet aš truputėlį skubu į komandos susirinkimą, todėl būtų labai naudinga, jei...

Lotės balsas užlūžo; ji suprato, kad kalba neaiškiai, nes vis dar pynėsi liežuvis. Džeinės Dor šaltumas ją labai nervino.

— Važiuk, jei reikia. Rezultatus atsiųsiu elektroniniu paštu.

Atsukusi Lotei nugarą, patologė tęsė kūno apžiūrą.

— Ar tikrai trenka buku kietu daiktu? — dar kartą pamėgino laimę Lotė. — Kaip sakei praeitą naktį.

Atsidususi Džeinė priėjo arčiau.

— Gerai. Atrodo, tau kažkas neduoda ramybės. Suprantu, turi daug darbo, bet manęs neskubink. Pati matai, jog poniją Bol skrodžiamė pirmą, kad kuo greičiau galėtumėte pradėti tyrimą.

— Ačiū, Džeine. Aš tau tikrai dėkinga, bet prastai jaučiuosi ir...

— Mirties priežastis galimai yra smūgis kietu buku daiktu per galvą. Patenkinta?

— Ačiū. Ar aišku, koku daiktu pasinaudota?

— Kaip sakiau praeitą naktį, kietu, suapvalintu galu ir juo buvo užsimota su didele jėga. Vienas smūgis. Ji arba mirė iškart, arba į smegenis išsiliejus kraujui. Detales galėsiu pateikti vėliau.

— Ar jai galėjo trenkti kieme rasta beisbolo lazda?

Džeinė į ją pašnairavo. Lotė žinojo, kad negalima pyktis su teismo medicinos ekspertais. Jai reikėjo Džeinės pagalbos. Neoficialiai, kaip sakoma. O jeigu dar kiek ilgiau čia sėdės, kol Džeinė pjaustys kūną, nukentės daug daugiau nei vien jūdvių draugystė. Lotės skrandžio turinys jau kone spėjo pasiekti burną.

— Ačiū, — tarė ji ir patraukė prie durų. — Dar vienas klausimas: seksualinis užpuolimas?

— Paimsiu mėginius, bet nemanau, kad tikėtina. Po pietų gausi preliminarią ataskaitą.

Paskutinį kartą nužvelgusi pageltusį lavoną, Lotė išskubėjo iš skrodimo patalpos. Pliaupiant lietui, guodė tik viena, kad pavyko nepvemtį tų tviskančių plieninių stalviršių ar baltomis plytelėmis išklotų grindų. Sugebėjo susivaldyti, kol vėl atsidūrė automobilių aikštelėje, ir ten tarp dviejų mašinų paliko skrandžio turinį.

Daugiau jokio alkoholio.

7

Lietus truputėlį aprimo ir migloje išryškėjo pilki Ragmalino kontūrai. Dešinėje debesis ramstė dvi katedros smailės, o kairėje kraštovaizdį darkė Hilpinto rajonas. Ten dirbo sena Lotės draugė, gydytoja Anabelė O'Šei. Tabletės. Lotei reikėjo ksanakso tablečių, kad ištvirtų dieną... kiekvieną dieną. Bandydama atsikratyti slogių prisiminimų, ji spustelėjo akceleratorių ir nuskubėjo į miestą.

Kabinete Lotė išsinėrė iš striukės, užmetė ją ant jau ir taip perpildytos kabyklos ir patraukė prie savo stalo.

— Ar yra naujienų apie ponios Bol skrodimo rezultatus? — pasiteiravo detektyvas Laris Kirbis.

Lotė sustojo pusiaukelėje, pastebėjusi, kad šis aukštas, stambus detektyvas pasišiaušusiais plaukais įsikandęs elektroninę cigaretę.

— Ką tu su šita darai? — paklausė ji.

— Bandau mesti cigarus, — storais pirštais suėmęs elektroninę cigaretę, mikliai paslėpė kišenėje.

— Skrodimo rezultatų kol kas nėra, — paaiškino Lotė, atsistumdama kėdę. — Man regis, turėjai apklausti kaimynus?

— Turėjau, bet juk sušaukai komandos susirinkimą dešimtą. Todėl aš čia. Ar susirinkimo nebus?

Šūdas. Per tą pusvalandį, kol važiavo iš Talamoro, Lotė spėjo pamiršti, ko čia taip skubėjo.

— Aišku, bus. Į pasitarimų kambarį. Visi.

Lotė apsidairė. Apstulbę jos komandos detektyvai išpūtė akis.

— Kas?

Boidas palinko arčiau.

— Ar tau viskas gerai?

— Tai aišku. Kodėl klausai?

— Atrodai šiek tiek... sudirgusi.

— Tuoj aš tau parodysiu, kokia būnu sudirgusi.

Nenoriai vilkdami kojas, detektyvai Boidas, Kirbis ir Linč išėjo iš Lotės kabineto. Palaukusi, kol visi pradings už durų, ji atsidarė savo stalo stalčių. Pasirausė po daiktus. Tik vieną, pamanė. Netgi pusės užteks. Lauk ištraukusi visus segtuvus ir rašiklius, perbraukė ranka per stalčiaus dugną. Nieko. Lotė ištraukė visą stalčių ir jį apvertė. Taip! Kitoje stalčiaus pusėje ji rado lipniąja juostele priklijuotą ksanakso puselę. Jos gelbėjimosi ratas. Belupant juostelę, tabletė ėmė trupėti. Ne, išsigando Lotė, man tavęs reikia! Atsargiai apsidairiusi, ar niekas nemato, įsikišo į burną tabletę su visa juostele. Liežuviu nugrandžiusi trupinius, Lotė išspjovė juostelę. Netikėtai išvydusi atspindį kompiuterio ekrane, ji savęs nepažino. Atrodė kaip tikra pamišėlė.

Atsistojusi nuo Boido stalo čiupo vandens buteliuką, godžiai atsigėrė ir patraukė į pasitarimų kambarį.

Pasitarimų kambario gale ant sienos vėl buvo sugražintos lentos su informacija, o ant jų viena šalia kitos kabojo velionės Tesos Bol fotografija ir dingusios Marianos Rasel nuotrauka, nukopijuota iš Emos telefono.

— Gal kas žino, ar nusikaltimo vietoje rasta Marianos Rasel kraujo? — paklausė Kirbis.

— Čia tikras gyvenimas, o ne „CSI kriminalistų“ serija, — atkрито Lotė. — Kol paaiškės, praeis ne viena diena. Tyrėjai nusikaltimo vietoje nuo ryto tęsia darbą.

Ji prilipdė Raselų šeimos virtuvės nuotrauką.

— Regis, virtuvė nuniokota kaip po tikrų riaušių, — pastebėjo Kirbis.

Lotė jau žiojosi jam papriekaištauti, bet susitvardžiusi tiesiog ėmė vardyti faktus:

— Tesa Bol. Smūgis kietu buku daiktu į pakaušį. Mariana Rasel. Paskutinį kartą ją matė dukra Ema maždaug pusę septynių vakaro. — Ji bakstelėjo į Marianos nuotrauką. — Šiandien pamėginsime gauti kokybiškesnę nuotrauką.

— Ar Mariana Rasel nužudė savo motiną ir pabėgo iš miesto? O gal Tesa Bol atsidūrė netinkamoje vietoje netinkamu laiku? — pabėrė klausimų Boidas.

— Galime dirbti tik su turimais faktais. Tesa Bol gyveno viena kitoje miesto pusėje, Šv. Deklano apartamentuose. Mobiliojo telefono jos rankinėje nebuvo, bet rasta piniginė su penkiasdešimt penkiais eurai ir sauja monetų, raktai bei skaitymo akiniai dėkle. Taip pat ten buvo maldaknygė, prikaišiota religinių paveikslėlių, ir rožinis.

— Tikra davatka, — šyptelėjo Kirbis.

Lotė užsimerkė, mintyse suskaičiavo iki trijų ir tęsė toliau:

— Vienu iš raktų galima atrakinti prie namo paliktą mašiną, o kitas, kaip manome, nuo jos buto. Ten turime atlikti kratą. Taip pat reikia išsiaiškinti, kur ir ką ji veikė paskutinėmis gyvenimo valandomis.

Boidas staiga įsiterpė:

— Ką tik gavau Makglino ataskaitą. Nusikaltimo vietos tyrėjai mašinoje rado telefoną.

— Gerai. Išstirkite visus telefono duomenis.

— Bus padaryta.

— O ką sako Ema? — paklausė detektyvė Marija Linč.

— Naktį ji jautėsi sugniuždyta. Vėliau gausite mano pokalbio su ja nuorašą.

Lotė pažvelgė į Boidą ir nusišypsojo jam primindama, kad nepamirštų visko išspausdinti. Boidas linktelėjo.

— Ar ją jau aplankė pagalbos šeimai pareigūnė? — paklausė Linč.

— Gerai, kad paklausei. Pareigūnė serga, todėl ketinau paprašyti, kad ją pavaduotum.

— Oi, ne. Žinau, esu apmokyta, bet turiu begalę darbo, — Linč ranka perbraukė per segtuvus sau ant kelių.

— Gal bent šiandien galėtum? Prašau. Ema dabar Bernės Keli namuose. Po susirinkimo gali ten iškart ir važiuoti, pažiūrėsim, ką iš jos pavyks išpešti.

Linč nusiminusi timptelėjo sau už plaukų kasos. Ką gi, tau nepasisekė, pamanė Lotė. Ji nepasitikėjo detektyve Linč. Priežasčių tam turėjo iš senų laikų ir visai nenorėjo apie tai galvoti. Bent jau ne dabar.

— Vadinasi, sutarta, — pareiškė Lotė. — Ar jau žinome Arturo Raselo adresą?

— Apsistojęs svečių namuose, — atsakė Boidas. — Kalbėjau su šeimininke. Dabar jis kaip tik ten yra.

— Nuvažiuokime su juo šnektelėti.

— Nepanašu, kad jis susijęs su šiuo užpuolimu, — tarė Boidas.

— Kodėl?

Kam jis išvis prasižijojo ir neleido Lotei tęsti pačiai?

— Nelogiška. Jei jis užpuolikas, jau būtų seniai sprukęs.

Lotė akimirką susimąstė.

— Privalome išsiaiškinti, kur jis buvo praėjusią naktį, o tada galėsime pamąstyti apie priemones, galimybes ir motyvus.

Netikėtai pasitarimų kambario tarpduryje išdygo komisaras Koriganas.

— Tęskite, detektyve inspektore Parker. Nenoriu jums trukdyti. Atsirėmęs į sieną, jis susinėrė rankas virš savo didelio pilvo.

— Ačiū, pone, — tarė Lotė ir netyčia iš rankų paleido kelis popieriaus lapus.

Šįryt ji nepasiklovė savo jėgomis tiek, kad rizikuotų lenktis jų pakelti. Galva ir be to nepaliaujamai sukosi.

Boidas pašoko iš vietos norėdamas jai padėti, bet Lotė taip dėbtelejo, kad šis iškart vėl atsisėdo.

— Man panašu į buitinį konfliktą, — pareiškė Koriganas.

— Pirmas išpūdis gali būti apgaulingas.

Ar ji tikrai ką tik šiuos žodžius pasakė savo viršininkui?

— Puikiai žinau, — nustebęs Koriganas įsistebeilijo į Lotę ir delnu persibraukė per pliką galvą.

Galbūt jai visgi derėjo šiandien likti lovoje.

— Kol darbo nebaigė teismo medicinos ekspertai, negalime spėlioti, — pasakė Lotė. — Šiuo metu kaip tik vyksta skrodimas, bet patologė patvirtino, kad labiausiai tikėtina ponios Bol mirties priežastis — smūgis buku daiktu į pakaušį.

— Smūgis buku daiktu? Ir kas tai galėtų būti? — paklausė Koriganas ir, nuleidęs rankas, patraukė pas Lotę. Jis bakstelėjo savo storu pirštu į nusikaltimo vietos nuotraukas. — Parodyk.

— Kieme, prie galinių durų, radome galimą nusikaltimo įrankį, pone, — Lotė parodė į tamsią, neryškią nuotrauką. — Dabar jį tiria ekspertai.

— Beisbolo lazda. Mes juk Ragmaline, o ne kokioje sumautoje Čikagoje. Kas šiame mieste turi beisbolo lazdą?

— Savininko dar nenustatėme. Kol kas. Pone.

Į delnus suleidusi nagus, Lotė mintyse pakartojo savo nebylią mantrą. *Raminkis, po galais, raminkis.*

— Man regis, tu čia jau viską nustatėi.

— Stengiamės iš paskutiniųjų, pone.

— Nepakankamai. Noriu, kad Raselas iki vakaro atsidurtų už grotų. Ir kad būtų surasta jo žmona. Ar galite tuo pasirūpinti, detektyve inspektore Parker?

— Taip, pone.

— Tuomet imkitės darbo, dykaduoniai.

Pašiepiamai šnirpstelėjęs, Koriganas atlošė pečius ir išžygiavo iš kambario.

— Kas čia po galais buvo? — nustebo Boidas.

— Kažkokie paistalai, — papurtė galvą Kirbis.

— Betgi jis čia vadovauja, — priminė jiems Linč.

— Šiam tyrimui vadovauju aš, — atkirto Lotė, iš nevilties iškel-dama rankas. — Gal kuris nors galite surasti ponios Bol draugų ir juos apklausti? Kirbi? Ir dar išsiaiškink, kas iš vietinių turi beisbolo lazdą.

Kirbis linktelėjo.

Suskambo Lotės telefonas. Budintis seržantas.

— Kas nutiko, Donai? — paklausė ji.

— Pirmame apklausos kambaryje laukia tokia Bernė Keli. Ji ten jau visą pusvalandį. Ar tu ją pamiršai?

— Šūdas! — nusikeikė Lotė ir, suspaudusi telefoną tarp ausies ir peties, susirinko visus savo popierius. — Nusileisiu po minutėlės.

Išeidama iš pasitarimų kambario, paskubomis priminė:

— Linč, važiuok į Keli namus. Nenoriu, kad Ema Rasel būtų palikta viena. Boidai, eime su manimi.

— O ką man daryti? — nesuprato Kirbis.

— Rask Tesos draugų ir beisbolo lazdos savininką.

— O į Čikagą galiu nuskristi?

8

— Atsiprašau, kad priverčiau laukti, ponია Keli.

Lotė prisitraukė kėdę ir atsisėdo priešais Bernę Keli, kuri sėdėjo susikryžiuvasi ant krūtinių rankas. Moteris atrodė įpusėjusi penktą

dešimtį. Tikros veido spalvos nesimatė per storą makiažo sluoksnį, antakiai buvo paryškinti pieštuku, bet lūpos blyškios. Ar ji pamiršo lūpdažį, ar toks ir buvo sumanymas? Lotė to nežinojo, bet puikiai suprato, kad teks atlaikyti puolimą.

— Ar jums atrodo, kad neturiu ką veikti ir niekur neskubu? Čia prasėdėjau jau trisdešimt penkias minutes.

Šitą Lotė jau girdėjo, kartoti nebūtina. Bernės Keli šviesūs, rausvo atspalvio plaukai atrodė sulipe, o lietpaltis tamsavo šlapiomis dėmėmis nuo lietaus.

— Labai atsiprašau, mes ką tik pradėjome žmogžudystės tyrimą. Kol kas viskas atrodo labai chaotiška. Tikiu, kad suprasite.

Nusišypsojusi Lotė įjungė diktofoną.

— Kas čia per aparatas? — Bernė linktelėjo prietaiso link. — Juk manęs neįtariate, tiesa? Ar man reikia advokato? Atėjau tik todėl, kad prašėte.

— Ir aš labai dėkinga, kad radote laiko, girdėjau, kokia užimta jūsų darbotvarkė. — Pažiūrėkime, kaip suveiks tokia taktika, pamanė Lotė. — Taigi, ką man galite papasakoti apie Marianą Rasel?

— Kad nėra ką pasakoti, — Bernė gūžtelėjo pečiais, ir jos žalių akių žvilgsnį užtemdė abejingumo šešėlis.

Lotė akies krašteliu pašnairavo į Boidą. Ji vylėsi, kad šis pokalbis nebus vienas iš tų, kai parodymus iš liudininko reikia traukte traukti.

— O ką visgi galėtumėte papasakoti?

— Kaip ir minėjau praeitą naktį, nemanau, kad Marianai viskas buvo gerai.

— Kokia prasme?

— Na, suprantate, — Bernė priglaudė pirštą prie smilkinio. — Štai čia.

— Kodėl taip sakote?

Bernė atsiduso ir nudelbė akis.

— Ji virto atsiskyrėle. Nebeišeina pasižmonėti. Kadaisė penktadienio ir šeštadienio vakarais mudvi kartu traukdavome į barą išgerti. Dabar ji vaikšto vien į darbą. O kai nedirba, sėdi namuose. Net neatiliepia telefonu.

— O ką apie savo mamą pasakoja Ema?

— Ema kartais būna šiurkštoka. Nemanau, kad suprato, jog Mariana jaučiasi prislėgta. Ema visuomet buvo tėvelio mergaitė. Už visas bėdas namuose ji kaltina savo motiną, ne tėvą.

— Ir kokios tos bėdos?

— Manau, patys viską galite rasti jos byloje. Mariana padavė Arturą į teismą ir išsikovojo draudimą jam įžengti į namus.

— Visus dokumentus mes gausime, bet labai pagelbėtumėte, jei papasakotumėte, kas žinoma jums.

Bernė suokalbiškai palinko per stalą artyn.

— Jis ją mušdavo. Pati mačiau mėlynes.

— Kaip jas pamatėte?

— Vieną vakarą Ema atbėgo verkdama į mano namus ir papasakojo, kad mamytė labai supykde tėvelį, ir ji išsigando, kad jis mamytę užmuš. Tai buvo vienintelis kartas, kai ji kažką blogo pasakė apie savo tėvą.

— Ir ką tada darėte jūs?

— Pasiėmiau telefoną ir nulėkiau į jų namus. Durys buvo plačiai atvertos. Mariana gulėjo ant grindų prie viryklės susiritusi į kamuoliuką, o Arturas suko virtuvėje ratus, rankoje gniauždamas žarsteklį.

— Ar jis ją mušė žarstekliu?

— Nežinau, kuo jis ją mušė, bet moteris atrodė siaubingai persigandusi. Aš jam pasakiau: „Arturai Raselai, eik iš šitų namų. Aš jau iškviečiau policiją.“ Iš tiesų niekam neskambinau, bet gal reikėjo.

— O kas nutiko tada?

— Jis apsisuko, dėbtelėjo į mane kaip koks pasiutęs lokys — nors tokio niekada nemačiau, — o paskui numetė žarsteklį ir išlėkė pro galines duris. Aš pasodinau Marianą ant kėdės. Ji nekraujavo, tik buvo stipriai sumušta. Pasakė, kad jai nereikia nei gydytojo, nei policijos. Paprašė nakčiai priglauti Emą ir paskambinti jos motinai.

— Ir ką jūs padarėte?

— Ką ji paprašė.

— Ir niekam nepranešėte apie šį įvykį?

— Mariana man taip liepė.